

Sygn. akt II Cz 201/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym zażalenia pozwanej D. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 10 stycznia

2013r., sygn. akt I Co 2124/12, w sprawie z powództwa F. C.

o zapłatę 45.000 zł.

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 stycznia 2013r. Sąd Rejonowy zabezpieczył roszczenie F. C. przeciwko D. M. o zapłatę kwoty 45.000 zł. z ustawowymi odsetkami, tytułem zachowku, poprzez ustanowienie na nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Wałbrzychu prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), hipoteki przymusowej do kwoty 45.000 zł na rzecz F. C.. Sąd, wskazując jako podstawy prawne rozstrzygnięcia przepisy art. 730, 730¹ oraz 747 k.p.c., uznał, że powód uprawdopodobnił zarówno roszczenie jak i interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Powód przedłożył bowiem testament, z którego wynika, że jego matka została wydziedziczona przez spadkodawcę - ojca, a podawane przez wnioskodawcę okoliczności co do stanu majątkowego pozwanej uprawdopodobniają zaś to, że brak zabezpieczenia co najmniej utrudni, jeśli nie uniemożliwi dochodzenia przysługującego wnioskodawcy roszczenia w przypadku sprzedaży nieruchomości. Sąd nadto uznał, że nie było przeszkodą udzielenie zabezpieczenia przez ustanowienie hipoteki przymusowej, mimo wpisania w księdze jako właściciela nieruchomości spadkodawcy, gdyż powód na podstawie niniejszego postanowienia będzie mógł również wystąpić o wpis w księdze wieczystej prawa własności na rzecz pozwanej.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana, wnosząc o jego uchylenie, zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie faktycznych podstaw do udzielenia zabezpieczenia. Pozwana podniosła, że od lat pozostaje w stosunku zatrudnienia oraz pobiera świadczenie emerytalne w łącznej kwocie ok. 3.000 zł., a nadto wskazała, że „wysoce kwestyjna” pozostaje wartość przedmiotu sporu, skoro dotychczas „nawet hipotetycznie” nie ustalono wartości przedmiotowego lokalu „mogącej przecież ewoluować do dnia orzekania”.

Sąd Okręgowy zważył. Zażalenie nie jest uzasadnione. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji w przedmiocie uprawdopodobnienia przez powoda przesłanek udzielenia zabezpieczenia, o których mowa w art. 730¹ § 1 k.p.c., a zażalenie pozwanej stanowiska tego i uzasadniającej je argumentacji w żaden skuteczny sposób nie podważa. Wbrew nie do końca zrozumiałemu wywodowi skarżącej odnośnie wartości przedmiotowego w sprawie lokalu, oczywistym jest, że na obecnym etapie postępowania wystarczające było jedynie uprawdopodobnienie

jego wartości, która poprzez ewentualne dowodzenie, w razie sporu, będzie przedmiotem dalszego postępowania. Uwzględniając zaś wynikającą z odpisu księgi wieczystej powierzchnię tegoż lokalu (58,73 m²), brak było podstaw, aby kwestionować, w kategoriach, co oczywiste, uwiarygodnienia roszczenia, wskazywaną przez powoda wartość tegoż lokalu. Nie jest również przekonująca argumentacja skarżącej odnośnie bezzasadności przyjęcia przez Sąd Rejonowy uprawdopodobnienia przez powoda interesu w udzieleniu zabezpieczenia. Pozwana nie przedstawiła bowiem żadnych dokumentów, które chociażby uwiarygadniały wysokość jej dochodów jak i to, co podnosił powód w odpowiedzi na zażalenie, że nie są one na przykład zajęte. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że takiej samej kwoty jak będąca przedmiotem pozwu w niniejszej sprawie, w odrębnej sprawie dochodzi od pozwanej również inny uprawniony do zachowku. Ponadto z dołączonego do odpowiedzi na zażalenie wydruku z elektronicznej przeglądarki ksiąg wieczystych wynika, że pozwana jest już wpisana w księdze jako właściciel przedmiotowego lokalu.

Gdy zatem zarzuty zażalenia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, zażalenie to, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji postanowienia.